

Μακεδονικά

Τόμ. 22, Αρ. 1 (1982)

Γεράσιμος Θεσσαλονίκης (1788-1810) ο είτα
Χαλκηδόνος (1810-1820): Κύπριος ή Κρής;

Απόστολος Αθ. Γλαβίνας

doi: [10.12681/makedonika.535](https://doi.org/10.12681/makedonika.535)

Copyright © 2014, Απόστολος Αθ. Γλαβίνας

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Γλαβίνας Α. Α. (1982). Γεράσιμος Θεσσαλονίκης (1788-1810) ο είτα Χαλκηδόνος (1810-1820): Κύπριος ή Κρής;. *Μακεδονικά*, 22(1), 491–494. <https://doi.org/10.12681/makedonika.535>

β) τῇ: δ α ν ι σ τ τ ῆς (=δανειστῆς) (σὲ ἀπελευθερωτικῇ πράξει ἀπὸ τὴν Ἐξοχῇ: Μουσεῖο Κοζάνης, ἀρ. 146).

4. Ἀπλοποίηση διπλῶν συμφώνων (ρ(ρρ))

Ἄ ρ α β έ ο ς (=Ἀρραβαῖος) καὶ Ἀ ρ ι δ α ῖ ο ς (=Ἀρριδαῖος) (στὸ δόγμα τῶν Βαττωναίων, βλ. Ν. Παππαδάκι, Εἰς τὸ δόγμα Λαπιναίων τῆς Ὀρεστίδος, «Ἀθηνᾶ» 25(1913) 462 κέ.

5. Ἀφομοίωση συμφώνων

α) Ἐσωτερικὴ ἀφομοίωση (γ-κ)κ-κ, κ-χ) χ-χ)¹: κ λ υ κ υ τ ᾱ τ ω (=γλυκυτάτω) (σὲ ἐπιγραφὴ ἀπὸ τὸ Σκοπὸ Φλώρινας, βλ. Ν. Παππαδάκι, δ.π., 439, ἀρ. 25), Ν ε ι χ ᾱ ρ - χ ο υ (=Νικάρχου) (σὲ ἐπιγραφὴ ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἀχιλλεῖο Πρέσπας, βλ. Φ. Πέτσα, «Μακεδονικά» 6 (1964/65) 287-291=Bull. ép. 1966, 388, ἀρ. 238=S F G 24 (1969), ἀρ. 588).

β) Ἀφομοίωση στὸ τέλος τῶν λέξεων (κ)γ): ἐ γ δ ε Φ ι λ ι π π ο υ (σὲ ἐπιγράμμα ἀπὸ τὴν Καισαρείᾳ, βλ. Α. Κεραμόπουλλου, Α Ε 1933, 48).

Ἐταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΑΜΑΡΗΣ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ (1788-1810)

Ο ΕΙΤΑ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ (1810-1820).

Κύριος ἢ Κρής;

Εἰς σύντομον ἐργασίαν, δημοσιευθεῖσαν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος καὶ διαλαμβάνουσαν ἔκδοσιν καὶ σχολιασμόν ἐγκυκλίου τῆς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης (1 Σεπτεμβρίου 1791) ὑπὲρ βοηθείας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Εἰκοσιφοινίσσης τοῦ Παγγαίου ὄρους, ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης Γερασίμου², ὁ ὁποῖος, συμφώνως πρὸς συγχρόνους αὐτοῦ μαρτυρίας, κατήγετο ἐκ Κρήτης³.

Τὴν ἰδίαν ἐποχὴν ἐδημοσιεῦθη ἐνδιαφέρουσα περὶ τοῦ Γερασίμου μελέτη, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀναφέρεται ὅτι οὗτος ἦτο Κύριος τὴν καταγωγὴν⁴. Παραθέτων ὁ συγγραφεὺς τῆς

1. Βλ. Schwyzer, Griech. Grammatik, 257. Τ ο ὕ ῖ δ ι ο υ, Pergam. Inschriften, 126 κέ. Blass, δ.π., 72. Meyer, δ.π., 390. Giese, Aeolischer Dialekt, 85. Meisterhans, δ.π., 102 κέ. Kretschmer, Die griechischen Vaseninschriften, ihrer Sprache nach untersucht, δ.π., 222 κέ. Hauser, δ.π., 70. Mayer, δ.π., 233 κέ. S. Reinach, δ.π., 243-248.

2. Ἀποστολίου Ἀθ. Γλαβίνα, Ἐγκύκλιος τῆς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης ὑπὲρ βοηθείας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Εἰκοσιφοινίσσης, «Μακεδονικά» 21(1981) 353-356.

3. Α. Παπαδόπουλου-Κεραμέως, Ἀνάλεκτα ἱεροσολυμητικῆς σταχυολογίας ἢ συλλογὴ ἀνεκδότων καὶ σπανίων ἐλληνικῶν συγγραμμάτων περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἐφάν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν καὶ μάλιστα τῆς τῶν παλαιστινίων, τόμος τρίτος, Πεγρούπολις 1897 (Bruxelles 1963), σ. 200, 206, 343-344, 354.

4. Α. Τηλλυρίδου, Γεράσιμος ὁ Κύριος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης (1788-1810) καὶ Μητροπολίτης Χαλκηδόνος (1810-1820), «Θεολογία» 52(1981) 530-549 ἰδιαίτε-
ρως δὲ 532 καὶ ὑποσ. 4.

μελέτης ταύτης βιβλιογραφίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται διασκορπισμένα στοιχεῖα περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς δράσεως τοῦ Γερασίου, μνημονεῖται καὶ τὸν τρίτον τόμον τῶν Ἀναλκτῶν ἱεροσολυμιτικῆς σταχυολογίας. Ἡ ἀνάγνωσις ὁμῶς τῶν σελίδων 183, 200, 204, 206, 208, 213, 259, 288, 343 καὶ 354, ὅχι μόνον δὲν μᾶς βεβαιώνει ὅτι ὁ Γεράσιμος ἦτο Κύπριος, ἀλλὰ τοῦναντίον μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι οὗτος ἦτο Κρής.

Παραθέτομεν ἐνταῦθα τὰ ἀναγραφόμενα εἰς τὰς ὡς ἄνω ἀναφερομένας σελίδας :

Τὸν μητροπολίτην Θεσσαλονίκης κύριον Γεράσιμον (σ. 183)

Ὁ Θεσσαλονίκης κύρ Γεράσιμος, Κρής (σ. 200)

Ὁ τε ἄγιος Θεσσαλονίκης κύρ Γεράσιμος (σ. 204)

Ὁ ἀπὸ Θεσσαλονίκης Χαλκηδόνος κύρ Γεράσιμος ὁ Κρής (σ. 206)

Μεθ' οὗ ὁ Χαλκηδόνος κύρ Γεράσιμος (σ. 208)

Τὸν πανιερώτατον ἄγιον Προσθένος κύρ Γεράσιμον (σ. 213)¹

Τοῦ τε Θεσσαλονίκης μητροπολίτου Γερασίου υἱοῦ τοῦ Ἰωάννου (σ. 259)

Ἦτοι τοῦ Θεσσαλονίκης μητροπολίτου Γερασίου υἱοῦ τοῦ Γιάννη (σ. 288)

Ὁ κύριος Γεράσιμος ὁ ἐκ τῆς νήσου Κρήτης (Θεσσαλονίκης οὗτος ἦν τότε μητροπολίτης (σ. 343-344).

Ὁ κύριος Γεράσιμος πρῶην Θεσσαλονίκης (ὅστις καθὼς προεῖρηται, κατάγεται ἐκ Κρήτης (σ. 354).

Συμφώνως πρὸς τὰ ἀνωτέρω πολὺ ὀρθῶς εἰς τὸν πίνακα κυρίων ὀνομάτων τῶν Ἀναλκτῶν (σ. 537) ἀναγράφεται: *Γεράσιμος Κρής, μητροπολίτης Θεσσαλονίκης, εἶτα Χαλκηδόνος*².

Ἐμστος μαρτυρία περὶ τῆς κρητικῆς καταγωγῆς τοῦ Γερασίου ὑπάρχει καὶ εἰς μίαν ἐπιστολὴν τῆς 3ης Ἰουλίου 1790 τοῦ Γερασίου πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον Καμπανίας Θεόφιλον τὸν Ἰωαννίτην ἢ Ὀλυμπίτην.

Προερχόμενος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἀφοῦ ἔλαβε συστατήρια πατριαρχικὰ γράμματα, ἀφίκετο εἰς Θεσσαλονίκην ὁ Κρής Ἀρχιμανδρίτης Γεράσιμος μὲ σκοπὸν νὰ συλλέξῃ βοήθειαν ὑπὲρ τῆς Ἱερᾶς αὐτοῦ Μονῆς, τῆς *ἐνεκα πολλοῦς δυστυχίμασι περιπεσούσης*. Ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Γεράσιμος ἀπευθύνεται νῦν, δι' ἐπιστολῆς, πρὸς τὸν Θεόφιλον, συνιστᾷ τὸν Κρήτα Ἀρχιμανδρίτην καὶ προτρέπει τὸν Θεόφιλον νὰ τὸν ἐλεῖσῃ ἢ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἄδειαν νὰ περιέλθῃ τὴν Ἐπαρχίαν Καμπανίας πρὸς συλλογὴν σίτου ἢ νὰ τὸν βοηθήσῃ ὅπως ὁ ἴδιος θεωρῇ καλῶτερον. Ὁ Θεσσαλονίκης Γεράσιμος ἀναφέρει εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ὅτι ἡ Μονὴ τοῦ Κρητὸς Ἀρχιμανδρίτου τυγχάνει καὶ εἰς αὐτὸν γνωστὴ, διότι πολλὰκις κατὰ τὴν νεότητά του, ὅπωςδὴποτε πάντως πρὸ τῆς εἰς Κύπρον μεταβάσεώς του, κατέλυσε καὶ ὁ ἴδιος εἰς αὐτήν.

Τὸ ἀνέκδοτον εἰσεῖται κείμενον τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ἐκ τοῦ Κώδικος 66³ (φ. 26β) τῆς ἐν Θεσσαλονικίᾳ Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Βλατάδων, ὁ ὁποῖος περιέχει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀληλογραφίαν τοῦ ἐπισκόπου Καμπανίας Θεοφίλου⁴, ἔχει οὕτω:

1. Ἐδὼ δὲν πρόκειται ἀσφαλῶς περὶ τοῦ ἡμετέρου Γερασίου.

2. Πρβλ. περὶ τοῦ ἀντιθέτου, Α. Τη λ λ υ ρ ἱ δ ο υ, Γεράσιμος ὁ Κύπριος, ἔ.ἀ., σ. 532, ὑποσ. 4.

3. † Τ ο ὕ π ρ. Α. Σ ω φ ρ ο ν ῖ ο υ, Κατάλογος τῶν ἐν τῇ Μονῇ Βλατέων ἀποκειμένων κωδίκων, «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς» 3 (1919) 77.

4. Περὶ τοῦ χειρογράφου τούτου Κώδικος καὶ περὶ τοῦ Θεοφίλου ὄρα Ἀ πο σ τ ὸ - λ ο υ Ἀ θ. Γ λ α β ῖ ν α, Ἐγκύκλιος, ἔ.ἀ., σ. 351-352, 356, ἐνθα καὶ ἡ σχετικὴ βιβλιογραφία.

Τῷ ἀδελφῷ καὶ πατρὶ ἀγίῳ καμπανίας χαίρειν. θαρρόντες τῇ σῇ ἀγαπῇ (sic) συνιστῶμεν ἀρχιμανδρίτην τινὰ κρητὰ περιορχόμενον χάριν ἐλέους τῆς μονῆς αὐτοῦ ἕνεκα πολλοῖς δυστυχίμασι περιπεσούσης, ἥτις ἱερὰ μονὴ γνωστὴ τυγχάνει καὶ ἡμῖν ὡς πολλάκις ἐκεῖ ἐν τῇ νεότητι ἡμῶν καταλύσας. φέρεῖ ὁ ρηθεὶς καὶ πατριαρχικά γράμματα, καὶ ἄλλας πολλὰς ἀποδείξεις τοῦ εἶναι ἐλέους ἄξιον, περιττὸν μέντοιγε παρ' αὐτῇ ὡς ἐλεῖν ἐχούσῃ τὸ πρόθυμος. ἐλέησον αὐτὸν ἀδελφῆ ἡ δοῦς αὐτῷ ἀδελαν σιτοσυναγαγεῖν, ἥ ὡς ἂν ἄλλως ἀρεστὸν ἐν ὀρθαλοῖς αὐτῆς, καὶ διὰ τὸν κύριον καὶ ἡμῖν χαρίζομένη καινοῖς οὖσι. τὸ δοῖναι αὐτοῦ γεράσιμος, ἐλέους χρῆζων καὶ βοηθείας ὁ ἐστὶ μεθερμηγευόμενος. ἔξῳστο ἀφ' ἧς Ἰουλίον γη

Γε(ράσιμος)

Θεσσαλονίκης καὶ ἐν χριστῷ ἀδελφός¹.

Εἰς τὸν ἴδιον Κώδικα σώζονται ἐπίσης δύο ἐπιστολαί, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἐπίσης ἀνέκδοτοι· ἡ πρώτη (φ. 122α-123α) ἀνήκει εἰς τὸν Καμπανίας Θεόφιλον καὶ ἡ ἑτέρα (φ. 123α-β) εἰς τὸν γραμματέα του Γεώργιον. Καὶ αἱ δύο ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης Γεράσιμον καὶ εἶναι ἀπαντητικαὶ εἰς τὴν ὡς ἄνω ἐπιστολὴν αὐτοῦ.

Ὁ Κρῆς Ἀρχιμανδρίτης ἀφίκετο τὸν Ἰούλιον τοῦ 1790 εἰς τὴν Κολακίαν, ἐδραν τῆς Ἐπισκοπῆς Καμπανίας, ὁ Θεόφιλος ὁμῶς δηλώνει, διὰ τῆς ἀπαντητικῆς του ἐπιστολῆς (Ἰούλιος 1790), εἰς τὸν κυριάρχην αὐτοῦ Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης Γεράσιμον ὅτι δὲν δύναται νὰ βοηθήσῃ τὸν Κρῆτα Ἀρχιμανδρίτην Γεράσιμον, ἀφ' ἐνὸς μὲν διότι ἡ ἐξωτερικὴ τοῦ ἀμφιεσὶς (τοῦ σχήματος καὶ τῆς καταστάσεως αὐτοῦ διαφορικῶς ὄντων τῶν παρ' ἐμοὶ караβαριωτῶν) ἐποίει αὐτὸν ἀκατάλληλον πρὸς συλλογὴν σίτου ὑπὲρ τῆς Μονῆς του, ἀφ' ἑτέρου ἦτο δύσκολον διὰ τὸν Κρῆτα Ἀρχιμανδρίτην νὰ περιέρχεται ἀπὸ καλύβης εἰς καλύβην, ὑπῆρχε δὲ καρπῶν ἀφορία καὶ ἄλλα δεινά. Πρὸ τῶν δυσκολιῶν αὐτῶν ὁ Θεόφιλος, καὶ διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν παράκλησιν τοῦ Θεσσαλονίκης Γερασίμου, ὅπως βοηθήσῃ τὸν συμπατριώτην του Ἀρχιμανδρίτην Γεράσιμον, ἔδωκεν ἐξ ἰδίων πεντήκοντα ἀργύρια.

Τὴν ὑμετέραν σφωτάτην Παναγιότητα ταπεινῶς προσκυνῶ, νοερῶς ἀσπάζόμενος τὴν Ἱερὰν τῆς δεξιάν.

Δεόμενος θερμῶς τοῦ ἀγίου θεοῦ ἵνα διαφυλάττῃ αὐτὴν ὑγιαίνουσαν καὶ πανευθυμῶσαν μέχρι πίνους γήρατος, ἐν ἄκρᾳ εὐλαβείᾳ, καὶ θυμῷ ψυχῆς ὑπεδεξάμην τὰ διὰ τοῦ Κρητὸς ἀρχιμανδρίτου πρὸς με ἀξιωσέβαστα αὐτῆς γράμματα, εἰς ἔργον δὲ αὐτὰ ἄγειν βουλόμενος, οὐκ ἔσχον ὑπουροῦντα τῇ προθυμίᾳ τὸν τρόπον. τὸ γὰρ δι' ὃ ἡ πρὸς αὐτῆς σύστασις ὑποκείμενον οὐδὲ σιτοσυναγαγεῖν δύναται, τοῦ σχήματος καὶ τῆς καταστάσεως αὐτοῦ διαφορικῶς ὄντων τῶν παρ' ἐμοὶ караβαριωτῶν (οὗτος εἰσὼτα προσαγορεύει τοὺς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ μου περιορχομένους ἐπ' ἐλεημοσύνη καλογήρους), οὐδὲ ἀπὸ καλύβης εἰς Καλύβην περιέρχεσθαι, τῇ τες μάλιστα καθ' ὃν καὶ καρπῶν ἀφορία, καὶ ἄλλα δεινά. οὕσης ἄλλ' ὅν τῇ πρὸς με παρ' αὐτῆς μεσιτείας καὶ λογιζομένης παρ' ἐμοὶ προσταγῆς ἀμεταθέτον, συνέδραμον τὸ δυνατόν τῷ ἐπιστοληφορῷ ἀρχιμανδρίτῃ, ἐξ ἰδίων δοὺς αὐτῷ πενήκοντα ἀργύρια, ἵνα καὶ τὸ παρ' αὐτῆς πληρωθῇ, καὶ τὸ παρ' ἐμοῦ μὴ ἐλλειπὲς φανῇ. εἶδον αὐτὴν ἔτι ἀδυνάτως ἔχουσαν ὑπὸ τοῦ παλαμναίου πυρετοῦ. ὅθεν ἐπικρατοῦντων ἤδη τῶν κωνικῶν καυμάτων, καὶ μετ' ὀλίγον τῶν παρθενικῶν, συμφέρει αὐτῇ λεπτὴ διαίτη χρωμένην ἀναπαύεσθαι ἐν τῇ Μητροπόλει. Τὸ γὰρ εἰεόρχεσθαι, καὶ ἐξέρχεσθαι, καὶ κοπιᾶν ἐξασθενεῖν οὐδὲ τὰ

1. Μνεῖα τῆς ἐπιστολῆς ταύτης πρβλ. Σωφρονίου Εὐστρατιάδου, Ὁ Καμπανίας Θεόφιλος ὁ ἐξ Ἰωαννίνων, «Ἡπειρωτικὰ Χρονικά» 2 (1927) 83.

σώματα διὰ τῆς συνεχοῦς τοῦ τε τόπου καὶ ἀέρος ἐν τούτῳ καιρῷ μεταβολῆς. εὐαγγελισθεῖν ὅτι τάχιστα τὸ τέλειον τῆς ὑμετέρας ὑγείας, καὶ τὴν τῶν προτέρων δυνάμεων ἐπανάληψιν. ταῦτα μὲν προσκυνητῶς, αἱ δὲ πανάγιοι αὐτῆς εὐχαὶ εἴησαν μετ' ἐμοῦ βακτηρίᾳ γήρατος. 1788 Ἰουλ(ίου) τῆς ὑμετέρας σοφωτάτης παναγιότητος.

Τῷ Παναγιωτάτῳ, σοφωτάτῳ, καὶ θεοπροβλήτῳ Μητροπολίτῃ τῆς ἀγιοτάτης Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης κυρίῳ κυρίῳ Γερασίμῳ, τῷ σεβαστῷ μοι Δεσπότη, καὶ ἀγίῳ Γέροντι.

Προσκυνητῶς.

Εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Γεωργίου ἀριθμοῦνται πλείονες λόγοι, διὰ τοὺς ὁποίους δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συνάξῃ ἐλεημοσύνας εἰς τὴν Ἐπαρχίαν Καμπανίας ὁ Γεράσιμος. Πρέπει νὰ ὑπογραμμίσωμεν ἐνταῦθα ὅτι ὁ Γεώργιος ἀναφέρει τὴν ἀφορίαν τῶν καρπῶν καὶ ἄλλους λόγους, δὲν ἀναφέρεται ὁμοῦ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν σχῆμα τοῦ Ἀρχιμανδρίτου. Καὶ ὁ Γεώργιος ἀναφέρει ὅτι ὁ Καμπανίας Θεόφιλος ἔδωκε 50 γρόσ(σια) ἐξ ἰδίων (εἰς τὸν Γεράσιμον), διὰ τὰ τῷ εὐχαριστήσῃ μετὰ ταῦτα ὁ Ἀρχιμανδρίτης ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην.

Τὸν Παναγιώτατον σεβαστὸν Δεσπότην καὶ ἅγιον Γέροντα γονυκλινῶς προσκυνῶ, ἀχνοκλινῶς ἀσπαζόμενος τὰ κράσπεδα τῶν Ἱερῶν αὐτοῦ ἀμφίων. τῇ δὲ φίλῃ μοι αὐτῆς κορυφῇ τὸ εἰκότα ἀποδίδωμι. Ἐχάρην καθ' ὑπερβολήν, ὑποδεξάμενος τὰ φιλικὰ πρὸς με αὐτῆς γράμματα, εὐχαριστῶν τῇ αὐτῆς καλοκάγαθίᾳ, δι' ἣν φιλικῶς φέρεται πρὸς μέ, καὶ μὲ τηρεῖ ἐν ταῖς πλαξὶ τῆς καρδιάς της. δὲν ἀμφιβάλλει, ὅτι κἀγὼ εἰμι ὁλος εἰδικός της. τὸν ἐπιστοληφόρον ἀρχιμανδρίτην, ὡς φέροντα παρὰ τε τοῦ Παναγιωτάτου πρὸς τὸν γέροντά μου γράμματα, καὶ παρ' αὐτῆς πρὸς ἐμέ, ὑπεδεξάμην τὸ δυνατόν, ἀγκαλὰ χωρικῇ ἢ περιποίησις, ὅτι καὶ ἐν ἀγρῷ οἰκοῦμεν. καὶ ὡσὰν ὅπου δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τοῦ γίνῃ αὐτῆς ἐπαρχίας βοήθεια, ἐπειδὴ εἶναι ὅλη τ' ἐφελίλεια, μὴ ἔχοντα κοινότητας, καὶ παγκάμια ὡς ἐν ταῖς πολιτείαις, ἀλλ' οὔτε ἠδύνατο νὰ εὗγῃ νὰ συνάξῃ σίτον, ὡς ἄλλος, ἐπειδὴ οὐκ ἰσχύει εἶναι ἀφορία ἐφέτους, καὶ δὲν ἠθέλε κάμῃ κέρδος, ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ περιπατῇ ἀπὸ ὁσπῆτι εἰς ὁσπῆτι, ὑπὸ τοῦ ἡλίου καιόμενος, καὶ ὑπὸ τῶν κωνῶν ὑλανούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν σουπασάδων πησχεῖς ζητούμενος, κοντὰ ὅπου εἶναι ἀκερδῆς, τοῦ ἠκολούθει ἴσως καὶ κάμῃ ἀσθένεια. ὅθεν ὁ ἅγιος γέρον μου διὰ τὴν μεσίτειαν τοῦ Παναγιωτάτου, τοῦ ἔδωκε 50 γρόσ(σια) ἐξ ἰδίων, διὰ νὰ τῷ εὐχαριστήσῃ, καὶ πάλιν ἰδοὺ ὅπου σὰς τὸν στέλλομεν¹.

Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΘ. ΓΛΑΒΙΝΑΣ

1. Πρβλ. Σωφρονίου Εὐστρατιάδου, Ὁ Καμπανίας Θεόφιλος, ἔ.ἀ., σ. 82-83, 248. Εἰς τὸν χειρόγραφον Κώδικα, εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Θεοφίλου, ἐξ ἀντιγραφικοῦ προφανῶς σφάλματος τοῦ ἀντιγραφέως Γεωργίου, γραμματέως τοῦ Θεοφίλου, ἀναγράφεται Ἰούλιος 1788. Εἶναι σαφές ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1790, διότι ἡ πρὸς τὸν Θεόφιλον ἐπιστολὴ τοῦ Θεσσαλονίκης Γερασίμου φέρει χρονολογίαν 3 Ἰουλίου 1790. Ἐπειτα, τὸν Ἰούλιον τοῦ 1788 ὁ Γεράσιμος Θεσσαλονίκης, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπευθύνεται ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Θεοφίλου, δὲν ἦτο ἀκόμη Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης. Εἰς τὸν ἴδιον Κώδικα ὑπάρχουν καὶ ἄλλα ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα ἔχουν σχέσιν μὲ τὸν Γεράσιμον.